

vzhůru do
kulturního dění

FOTO KFI

Oldřich Kaiser vystoupí v žateckém divadle

ŽATEC (kfi) - Městské divadlo Žatec uvede ve středu 13. června novou inscenaci Šest tanečních hodin v šesti týdnech, ve které hrají Oldřich Kaiser a Chantal Poullain. Světově proslulý divadelní hit napsal Richard Alfieri, který má na kontě již mnoho různých seriálů a naučných pořadů. Příběh pojednává o opuštěné Lily Harrisonové, která si najímá učitele tance, aby ji naučil swing, tango, valčík, foxtrot, ča-ču a moderní tanec. Diváci se mohou těšit na strhující herecký duet o lidské opuštěnosti a nikdy neumírající naději. Začátek v 19:30 hodin.

FOTO ARCHIV ASPM JANA SPÁLENÉHO

Jan Spálený

■ Léto přivítá Spáleného blues

LOUNY (jvn) - Poslední jazzový večer v Lounech bude bluesový. Pozvání Vrchlického divadla totiž přijal Jan Spálený. Ve středu 20. června zahraje v divadelní kavárně se svým Amatérským souborem profesionálních muzikantů. Tento již věhlasný band tvoří Michal Gera, Filip Spálený, Filip Jeníček, Radek Krampl, Radek Pobořil a Pavel Razím. Jan Spálený (*1942) je hudební režisér, dramaturg a tatínek jedné z živých podob českého blues. Pražskou konzervatoř studoval v letech 1964 až 1968. Hrál střídavě na trombón, tubu, barytonsa-axofon, v šestapadesáti letech se začal učit hrát na kornet. V běhu let vystřídal dixieland, rock'n'roll, rhythm & blues, pop, klasickou hudbu, ale nejraději má svou českou verzi blues. Jak tvrdí: „blues černější než černý, je nutně podezřelý... A tak je to se vším.“

Lounští strážníci dětem

JESENICE (mp) - Dva strážníci Městské policie Louny Radek Svoboda a Vladimír Vavřica, kteří jsou současně psովді městské policie, zpestřili v Jesenici u Rakovníka víkendový pobyt dětem ze sociálně slabých rodin z Lounska. Ty do Jesenice vyjíždějí se sociálními pracovníci MÚ Louny, kteří pro ně připravují přes víkend zajímavý program.

Strážníci děti seznámili s náplní práce městských policistů, s jejich výstrojí a výzbrojí. Děti si vyzkoušely pouta, neprůstřelné vesty, tonfy, dalekohled, vysílačky. Shlédly ukázky sebeobran strážníků z juda – přehozy, podmetry, odváděcí chvaty, obranu proti napadení nožem nebo židlí. Viděly i ukázkou výcviku služebních psů – německých ovčáků Dana a Baka, zaměřenou na poslušnost a na vyhledání a zadržení utíkajícího pachatele. Protože Bak je ostřejší, mohly si děti po ukončení ukázky pohladit jen psa Dana.

S Baumaxou si zahráli i Bambušci z Ordinance v růžové zahradě

Když v 60. letech vstupovali do hudby písničkáři s kytarou a kousavými texty, dostali přízvisko „mladí rozhněvaní muži“. Jak vypadá mladý rozhněvaný muž začátku 21. století, předvedl v Lounech Xavier Baumaxa.

Tehdejší politický hněv plný batikovaných květinek je ovšem jiného druhu než dnešní apolitická zlost, odkojená zksylým mlékem punku, hardcoru, metalu, techna a konzumu pozdějších let. Současná naštanost je o to zuřivější, čím více postrádá jasný objekt. Naše životy už neřídí papaláši z vlády (i když si to pořád myslí), ale jakási neviditelná ruka, vždy ochotná zatnout se v pěst. Jsme prostě naštaní, jen zatím nevíme proč a na koho. A tak první na ráně je pop kultura, která tu „pazouru“ tak nějak reprezentuje a odvádí od ní pozornost.

Ještě že se na tom vzteku dá při troše štěstí vydělat a radostně se k popkultuře přidat, že? A proto jsme naštaní tak nějak ironicky. Tento pocit litvinovský písničkář šikovně podchytil a vtělil do svých songů. V kavárně Vrchlického divadla se oproti koncertům v klubech sice poněkud krotí,

alespoň co se týče obvyklé slovní přestřelky s publikem. Ale i tak si fanoušci přišli na své.

Jeho neustálé pokoušení hranice trapnosti a kolísání mezi intelektuálním a lidovým humorem vylučovalo hostejnost. Buď ho budeš milovat, nebo nesnášet. Nic mezi tím. „Kultura je plná kultů, Nirvána je plná Kurtů“, zpíval. A protože za těch několik let, co se samostatně pohybuje na hudební scéně, si již vychoval vlastní partu uctivačů, většina publika se dobře bavila. Při jeho eklektickém, a pro někoho jistě nestravitelném koktejlu vzájemně neslučitelným ingrediencí se olizovala až za ušima. A v čem se skrývá Baumaxův úspěch? V parodování a satirování konkrétních popových ikon. „Přidám ještě půlku strofy, a budu na chvíli Sagvan Tofi. To se mu to holky svlíkají, když má s sebou Vaculíka!“ pěl procitně. „Podívej na mýho bombra, co se

vněm skrývá dobra,“ posmíval se jinde zase mesiášskému Danielu Landovi. A v cynickém okopávání tabu, které někoho příjemně pobaví, někoho vysokuje, jako třeba v písni o rakovině tlustého střeva. To vše ochucuje slušnou kytarovou hrou, špetkou plihalovského dadaistického talentu („Kosovo kosům!“), závišovské nechutnosti, drzosti punkových výtržníků, skoro cimrmanovského smyslu pro mystifikaci, vlastoburianovského bavičství, včetně nadání pro improvizaci a imitaci všemožných hudebních nástrojů, a pořádnou porci černého humoru.

A když k tomu přidáme hladinku všeobecně přijatelné revolty, máme novou pop ikonu, která když ubere vulgaritu může zakrátko ovládnout hitparády. A proč by ne?! „Vždyť už i Bambušci jsou v Ordinci v růžové zahradě,“ analyzoval situaci sám Baumaxa.

Jan Vnouček
(Xavier Baumaxa, 28. května 2007, Vrchlického divadlo v Lounech)

S Jazz Efterrätt od Afriky přes Pittsburg do nekonečna

Když hrála skupina Jazz Efterrätt před dvěma a půl roky ve Vrchlického divadle poprvé, byl to mimo Prahu nepříliš známý soubor, který fúzoval jazz a jiné hudební styly. Na konci května do Loun přijela již česká špička mladého instrumentálního jazzu, víceméně středního proudu.

Od desky Nakousnuto (2001) k novince Festival is the best! (2006) se jejich hudba rozmáchla a zživočišněla. Ubylo převzatých předělávek a přibýlo rockových, funkových a jiných postupů. Tak dlouho fúzovali, až si z jazzu ponechali jen to nejlepší – obrovskou svobodu a rozpinavost. Nejdůležitější ale bylo, že se prezentovali jako skvěle spolupracující tým, který smeluje radost ze společného hraní. Celá šestice si to vyloženě užívala, byla samý vtípek, i když povětšinou obráceným dovnitř. Kapela, pod vedením kytary Lukáše Chejna a dechové sekce saxofonisty

Martina Plachého a trombonisty Jana Veverky, byla chvíli jazzově potrhlá, místy rockově kvílela, jindy to funkově sekala nebo jen neslyšně bublala.

S ironickým úsměvem worldmusic se pod příjemnou knutou afrického tanečního rytmu bubneníka Petra Zemana a baskytaristy Tomáše Uhlíka cestovalo do Afriky. Jobimovu Aquu de BeBer ošperkoval pianista Petr Beneš tajemnou avtipnou předehrou, kdy i zbytek kapely napjatě čekal, co bude dál. Posnídalo se v Pittsburgu se šálkem klidného triphopu, listovým pečivem nadýchaným saxofonovými sóly, kytarovými

efekty a frtánem reagge v mezhře. Ve vypalovačce Cable Guy s funkovým duchem se zaskvěla art-rocková kytara. A závěrečné a sympaticky nekonečné Ozvěny nekonečna se zvrhly v exhibici. Něžný klávesový podklad postupně překrývaly ostatní jazzující nástroje až do lehce freejazzového „sága“. Pokračovalo se atmosférickým intermezzem, kytarovým tappingem, rockujícím solíčkem a basovým adié...

A pokud nepadl únavou, tak tam snad klávesák hraje svoje zasněné kreace doted. Ale jen do 20. června. Pak přijede bluesman Jan Spálený s ASPM a přidá se k němu.

Jan Vnouček
(Jazz Efterrätt, 30. května 2007, Vrchlického divadlo v Lounech)

Kvítek a Notičky zazpívaly společně

KRÁSNÁ LÍPA - V sobotu 19. května vyjel brzy ráno pěvecký sbor Kvítek posílený o přípravné oddělení Klíček a pěvecký sbor Notičky ze ZUŠ Louny do Krásné Lípy na XXV. festival dětských pěveckých sborů.

Na místě čekala nás zkouška, převlékání a hurá do sálu, kde byla přehlídka pěveckých sborů. Festivalu se celkem zúčastnilo osm sborů. Ukončením festivalu bylo vyhodnocení poroty. Cenu za nejlépe zazpívanou lidovou píseň získal sbor Mládi z Jablonce nad Jizerou, my dostali zvláštní ocenění za účast na festivale po celých 25 let. S pochválením

a dobrou náladou jsme se vraceli zpět do Loun.

Hned další sobotu, 26. května vpodvečer zahájil Májový podvečer s Kvítkem smíšený sbor Ranoblík. Poté se postupně představily všechny složky Kvítku a stejně jako minulý týden s námi zpívaly i Notičky ze ZUŠ. Hostem byl teplický sbor Canzonetta pod vedením Květuše Martínkové,

členky ženského komorního sboru Kvítek.

Nechyběla sóla Šárky Hruškové, Violy Burianové a Libora Krivánka, kteří jsou v ZUŠ žáky Renaty Friedlové, na trubku nám zahrála Petra Dvořáková ze třídy Jaromíra Laksy.

Naši premiérou a završením koncertu se stala francouzská píseň Les flonflons du bal a africká píseň Siyahamba zazpívaly Ranoblíkem, Canzonettou, Notičkami a Kvítkem.

Andrea Antropiusová, Kvítek

Restaurátorská dílna v Lounech...

Možná jste podědili poškozený starožitný nábytek - sekretář s utrženými dvířky, psací stůl nebo poškozenou truhlici, a váháte, co s tím. Ve firmě Artresta v Lounech U Nemocnice vám ho kompletně zrenovují, vrátí mu původní podobu a dokonce i patinu. „Restauruji každý nábytek, co není zařazen jako kulturní památka. V případě, že část chybí, jsem schopen ji ze starého materiálu dotvořit,“ říká restaurátor a řezbář Libor Pražan a dodává: „Mnohokrát jsem zažil, že lidé vyhazují cenné kusy,

aniž si byli vědomi jejich ceny. Třeba takový lodní kufr po dědečkovi, víte, jak je krásný, když se vyčistí a navoskuje?“ Na snímku dokončuje polituru sekretáře vbiedermaierovském stylu. „Firma Artresta nabízí také realizaci slohových interiérů podle vašich představ. Vyhledáme originální kusy a navrhne i repliky, které jsme schopni zhotovit za výrobní cenu. Artresta spolupracuje i s mistry dalších profesí: s čalouníky, kovlity a pasíři, s uměleckými kováři či zámečníky. Také vám dokážeme kvalifikovaně poradit při nákupu či prodeji starožitného nábytku,“ přibližuje služby své firmy Libor Pražan. Podrobnější informace získáte na telefonním čísle 775 272992 nebo na www.artresta.cz (pi)

FOTO MŠ V DOMCÍCH

Exkurze u záchranářů... Děti z Mateřské školy V Domcích se nemohly dočkat čtvrtka 24. května. Ten den je totiž pozval záchranář Jiří Lindner na návštěvu pracoviště. Při vyprávění o tom, jak se zachraňuje lidský život, děti ani nedutaly. Pozorně si prohlédly přístroje uvnitř sanitky, potěškaly si záchranářský kufřík a vyzkoušely, jak se sedí za volantem sanitky. Nakonec se podívaly, jak to vypadá na dispečinku, kde se přijímá volání o pomoc, a dozvěděly se, jak nebezpečné je, když někteří lidé linku tísňového volání zneužívají. Za poučné dopoledne panu Lindnerovi a ostatním záchranářům lounské záchranné služby děkujeme.

Děti a učitelky MŠ V Domcích Louny

Co neuděláš dnes, nikdy neuděláš

Zrušili mi vláček do Kaštic, o plánované cestě už leda snít

Může se vám stát, že se těšíte na cyklistickou túru nastavenou vlakem. Jet vlakem co nejdál – z našeho do lounského okresu – a dojet zpět na kole. Jet vlakem tak daleko, co na kole zpět vydržíte. Koupíte si kolo, vyhledáte jízdní řád vlaků s možností „přibalení“ bicyklu a najednou...nastydnete. Cesta vlakem i s kolem se oddálí na neurčito. Z podzimu na jaro.

Těšíte se na výhled z okna: na želinský kaňon, hradecké a nechranické vodní plochy, pětipeské luhy a u Zlovědic na krajinu připomínající obraz Chittussiho: „Na dráze orleánské“. Z okna jsou vidět chrpy, vlčí máky i zahrádkáři na políčkách u stavení. V duchu slyšíte mávání křídel bažantů vyplašených lokálkou u Vysokých Třebošic. Sníte o lehkém přenášení kola v Kašticích do „radonického“ vlaku. Nad vlakem vzletné káně.

Pak přichází mladá průvodčí, která úsměvem kvituje vaši přítomnost a upozorňuje na zajíždku vlaku z Vilémova do Radonic a zpět. V duchu jsem už šťasten z jejího mladého úsměvu a zároveň i radostně rozčilen při představě výletu do parku v Krásném Dvoře.

Co na tom, že do parku se s kolem asi nesmí. Minule jsem projel. V parku půjdu pěšky a od zasklené rozhledny sednu na

kolo. Do Buškovic vede dvoukilometrová lipová alej, medový ráj včel. Od buškovické aleje spatřím za sebou ve velké dálce páru elektráren. Jsou tu kaolinové sroje u Podbořan a tajuplná krajina. Bělavá kaolinová zem se mění v červenou chmelnícovou. Nejvíce se červená zem u kryské rozhledny směrem ke Strojeticím.

Že se ruší vlak do Kaštic? No vida: „Co neuděláš dnes, neuděláš nikdy!“ To je umocněné přísloví. Vše, co slouží lidem a co je pěkné, se často ruší. V duchu si slibuji, že si natrhněji formu a pojedu na kole i bez vlakového spoje, třeba o dvacet třicet kilometrů navíc. Raději zadem, mimo hlavní tah na Prahu, přes Záhořany, Vilémov, Podlesice, Chotěbudice a Chrástany. Aživotní plánovanou cestu z Milostína, s návštěvou Solopysk, Ličkova, Žatce na kole zpět domů budu muset navždy ožlet.

Pavel Wolf, Kadaň

Radar v Brdech

Českými hospodami a stejně tak i intelektuálními salony nyní obchází jedno téma. Má být v Brdech americký radar? Bez ohledu na vzdělání, výši příjmů nebo postavení se společností rozzleduje na dvě části. Jedni říkají – v žádném případě, protože by mohlo dojít k útoku na Česko, nebo kdo ví, co z toho všechno bude zářit, jiní jsou zase takoví pacifisté, že každá zbraň je podle nich špatná, a další nemají rádi vše, co je americké. Zuřiví příznivci stejné naivně chválí kokoliv, co se z Ameriky přizene přes oceán.

Tak jak to vlastně s tím radarem je? Toto zařízení patří spolu s polskými raketami k ochraně Evropy před potenciálním ohrožením strategickými balistickými raketami dlouhého doletu, ať již startovaly kdekoliv. Domnívat se, že po skončení studené války nikdo není schopen vyrobit raketu a do ní jadernou nálož je stejně naivní jako mírové dohody s Hitlerem v roce 1938. Irán takovou raketu již má a snaží se vyrobit jadernou bombu. Severní Korea udělala první jaderný pokus a raket má na skladu dost. Kdokoliv další může takové hotové zařízení koupit a odpálit. Třeba Taliban v jižním Afganistanu, blázni v Iráku, nebo fanatici v Sýrii. Navíc radar a s ním spojené rakety v Polsku nás budou chránit proti hrozbě, která může později. Z bezpečnostních důvodů nejen pro nás, ale i pro naše děti jednoznačně ANO.

Je radar ohrožením pro naši bezpečnost? Není a proč by měl být. Normálně uvažující stát nemá důvod kromě válečného konfliktu útočit na takové zařízení, v době míru nikomu nevadí. Hrozby Ruska jsou směšné. Tamní politici se jen natřásají v době předvolební kampaně před prezidentskými volbami. Fanatici odkudkoliv na nás mohou

zaútočit z tisíce jiných důvodů. Jsme křesťané, jsme členy NATO, účastníci jsme se operace v Afganistanu a stejně tak i zpackané mise v Iráku. Jejich cíl je vždy něčím zajímavý. Pokud na nás budou útočit, tak cílem je třeba Pražský hrad, metro, Nuselský most, ale ne jeden radar v opuštěném území v Brdech. To by se těžko dostali na první stránku novin, a o to jim jde.

Radar ano, ale ne americký, měl by být pod velením NATO. Hezký argument, bohužel ne-realizovatelný. Evropské státy NATO nejsou schopny se dohodnout ani na jednodušších postojích třeba k bývalé Jugoslávii. Masakr v Srebrenici před 12 lety se konal pod pečlivým dozorem modrých přileb z Evropy. Bohužel státy NATO v Evropě se ne-umí dohodnout a vytvořit takové zařízení, které by bylo účinné.

Takže pokud se chceme chovat odpovědně ke své budoucnosti, pokud nechceme být vydírání bláznů s prstem na spoušti od raketového sila někde v poušti Blízkého východu nebo jinde, měli bychom přijmout fakt nutný preventivních kroků. Radar mezi ně patří. Nikoho neohrožuje, na nikoho neútočí a vadí jenom těm, kteří se chystají na nějaký útok.

Radim Perlín